

J a k J u r a z P a w ł y m d o b o b d z w ó n i l i !

Witóm piyknie.

Na posłóchejcie ludeczkowie złoci, dyć to też je moc do śmiychu, a było to wtedy jak ty telefóny komórkowe zaczyły nastować. Jurowo baba, co to kupe łostudy z chłopym miała i nieroz po gospodach musiała go szukać, jednego razu kie go tak szukała, a schodziła z piyńc putyk, nim go naszła – prawła doś! Kupiyum mu tyn telefón komórkowy i bydym wiedziała, w kierej putyce łurzynduje. Dyć jak przyszły na niego ty psi dni, choćby go łuwiónzala to i tak dziwnym sposobym z chałpy łuciy. Roz mu bótki do chlywka schowała, to boskym do gospody zawitoł. Roz, a było to w dziyń wypłaty, ludzi w gospodzie sie naprało, jak pszczół do ula. Jura też sie tam zjawił, coby duszyczke pocieszyć, a z kamratami porzóndzić. Dziwo sie a tu ni ma ani jednego stołka wolnego, kaj by móg se siednyć, a przy szynkwasiu przeca stoć nie bydzie, bo ty klankory go też bolóm. Już mioł sie brać do inszej gospody, a tu w kóncie za filarym siedzi jego kamrat Paweł, kiery był wdowcym już kierysi rok. Stołek wedle Pawła był wolny. Tóz sie Jura łucieszył, bydymy mieć co godać, bo my sie już downo nie widzieli, przywitani sie piyknie.

Paweł też tymu był rod, bo chociaż już telki roki był sóm, ni móg do tej samotności nawyknóć i fórt spóminoł na nieboszczke. Tóz bydzie mi dzisio raźni – prawi Paweł. Zaroz z tej łuciechy kozoł sztwiertke, potym Jura i tak pocióngali z kieliszków. Jurowi sie już zdało, że trzeja skóńczyć z tym picium, a łobrócić sie ku chałpie. Ale co chcioł dźwignóć zadek – to ciap spadki. Nogi zrobiły sie mu jakisi twarde – ja, ja staroś nie radość – wiysz Pawle spocznyum se jeszcze kapke. Kożym jeszcze sztwiertke, może mi to wygno boleści z tych nóg, a zadzwóniyum do moji Zuzki, coby sie tam ło mie nie starała. Paweł sie na niego podziwoł, bo jeszcze tego telefónu nie widziół, i czakoł, co to bydzie Jura robił.

- Halo, jeżeś tam Zuzka – bo tu je jo – twój chłopeczek, co mosz go strasznie rada. Siedzimy se tu z Pawłym mojim kamratym, nie myśl se Zuzanko, że my tu co pijymy abo znokwiómy, my sóm porzónodne chłopy, a wiymy, że ta gorzoła to nic dobrego. Dziwómy sie jako też to ty chachary łozrałe poradóm pić. Ty być rado Zuzanko, że ci sie taki chłop szykowny trefił, co mało kierej, tóz też cie tu Zuzanko piyknie spómynom. Juzech chcioł iś do chałpy bo mi teskno za tobóm, ale mi ta łoszkiwo rewma wlaźła do nóg, ale do rana mi to przyndzie. Tóz nie becz Zuzanko, jyno zagrzyj mi tam pierzyne, mie tu przeca nic złego sie nie robi. Kie Jura jyno skóńczył te godke przez telefon, Paweł zebroł mu go przystawił do łucha i zaczył godać:

- Hanulko, Haniczko – słyszysz mie – to jo tu dzwóniyum twój chłopeczek, kiery cie za życie dopalowoł, a nie chcioł posłuchać. Tóz widzisz, czego zech sie na stare roki doczkoł, że musimy przez telefón z tobóm godać. Beczeć mi sie chce, bo kiery mie dzisio z gospody do chałpy zakludzi, fórt cie spómynom. A nie wierz też tym hrómskim plotkoróm na dziedzinie, co to godajóm, ze sie smykóm ze staróm Pilorkóm, a bydym sie żynił. Dyć jo ci zostanym aż do śmierci wiernym, a że chcym se wzióńć jakóm gaździnom do chałpy to je prawda, bo mie jakosikej w nocy straszty, to se nie myśl nic złego na mie.

I tak to chłopy przy gorzołce ze swojimi babami przez telefón komórkowy se pogodali.

J. N. Josiyniczani